

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๕ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๙

วัดที่ฝังลึกในหัวใจ

เวลานี้กำลังดูจะอ่อนลงๆ ไม่ทราบเป็นไง อ่อนลงๆ ฉันทิ้งหั่นก็ฉันทิ้งได้อยู่แต่ผลมันไปไหนหมด มีแต่ความอ่อนลงๆ เรื่อยๆ ทำให้พิจารณาเหมือนกัน อดคิดไม่ได้นะ การขบการฉันทวินัยนั้นนับว่าฉันได้มากอยู่ แล้วผลแทนที่จะหนักกันกลับไม่ค่อยเห็นปรากฏ มีแต่อ่อนลงๆ

ผู้ที่ตั้งใจมาศึกษาธรรมในวัดป่าบ้านตาดนี้มีอยู่สองแห่งนะ แห่งที่จะศึกษาอบรมได้ด้วยดีและได้ดี พระไปทางนี้ พูดให้ชัดเจนว่าตามที่เรารู้แลปกครองพระเถระตามหลักธรรมหลักวินัยไม่มีที่ต่องติ เพราะเรียนมาด้วยกันทุกคนๆ เคลื่อนไหวไปมาอย่างไรๆ หลักธรรมวินัยจะติดแนบๆ ธรรมวินัยนั้นแลคือองค์ศาสดา เมื่อองค์ศาสดาคือธรรมวินัยติดแนบอยู่กับตัวแล้ว เท่ากับตามเสด็จพระพุทธเจ้าทุกฝีก้าวเลย สำหรับพระเราได้ซึม เพราะเราเป็นผู้ปกครองเอง

ที่นี้ตรงกันข้ามที่น่าต่องติและต่องติจริง ๆ คือในคร้ว หาหลักหาเกณฑ์ไม่ได้เลย เรียกว่าคนละฟากโลกเลย ฝ่ายผู้หญิงที่เข้ามาอยู่ในคร้วไม่มีกฎระเบียบสวยงามที่น่าดูตามที่มาศึกษาอบรมบ้างเลย ท่านทั้งหลายมาดูวัดป่าบ้านตาด ถ้าโดดเข้าไปในคร้วนี้จะหงายหมาออกมา ฟังซิหงายหมา คือมันดูของไม่เป็นท่า หงายอย่างแรงเขาเรียกว่าหงายหมา ไม่เป็นท่าอยู่ข้างในนะ มันเลอะเทอะ ที่นี้การดูแล เพศมันก็ต่างกัน หลักธรรมวินัยเครื่องควบคุมปกครองต่างกัน เราแม้เป็นหัวหน้าวัดไปดูก็ดูตามหลักตามเกณฑ์ตามหลักธรรมวินัยประเภทของพระ ที่จะให้ดูชอกแซกจริงๆ ไม่ได้ นี่ละมันเลอะตรงนี้

สำหรับพระเราดูได้ทุกแง่มุม เราเป็นผู้ปกครอง ดูได้ทุกแง่มุมทุกเวล่ำเวลา เราดูพระเถระของเรา ข้างในจะทำอย่างนั้นไม่ได้ไม่ถูก เนะ ก็ปล่อยไว้ตามเรื่องตามราวอย่างนี้ เลอะเลอะๆ เทอะๆ เต็มไปหมด ใครอยากได้ความเลอะเทอะให้เข้าไปในคร้ววัดป่าบ้านตาดนะ จะได้แต่ความเลอะเทอะออกมาทั้งนั้นแหละ ฟังให้ดีทุกคน มีหุมีตามีใจมาศึกษา ท่านว่าอย่างนี้หมายความว่าอย่างไร ที่จะเอาไปเป็นคติเครื่องเตือนใจตัวเอง ปรับปรุงแก้ไขตัวเองในสิ่งที่ไม่ดีทั้งหลายตรงไหนๆ แก๊ซ ก็มาศึกษาอบรมนี้

สำหรับพระท่านเป็นอย่างนั้น ไม่ได้ต่องติแหละพระ ผิดกันมาก ทุกอย่างที่ออกสังคมต้องเอากฎระเบียบอันดีงามหรือถูกต้องมาออกต่อสังคมคือส่วนรวม เอาของเลอะๆ เทอะๆ มาออกใช้ไม่ได้เลย เราต้องปฏิบัติตัวของเราให้เรียบร้อยทุกอย่าง กาย วาจา ใจ ความเคลื่อนไหวของเราให้มีหลักธรรมหลักวินัยติดแนบๆ แล้วจะไม่เคลื่อนไหว

คลาดไปในทางที่ผิดที่พลาด อันนี้มันไปด้วยความเลอะเทอะ เพราะการปล่อยเนื้อปล่อยตัวตลอดมา ไม่ได้มีการเข้มงวดกวดขัน การรักษาตัวเองพอให้มีขอบเขต ซึ่งจะเป็นที่เกิขึ้นแห่งความดีทั้งหลายได้บ้างเลย เลอะเทอะตรงนี้นะ

การรักษาเพื่อความดีงามทั้งหลายนี้ เมื่อเรามีกฎระเบียบรักษาแล้วก็เป็ความเคยชิน เคยชินในการรักษา ะมัดระวังไม่ระมัดระวัง ความเคยชินมันติดตัวเองไปเลย ผู้ที่ปล่อยเนื้อปล่อยตัวความเคยชินมันก็ติดไปอย่างนั้น แม้ที่สุดเข้ามาศึกษาอบรมนี้ ความเคยชินแห่งความเลอะเทอะๆ มันก็ติดเข้ามาให้เลอะเทอะไปหมดดูไม่ได้นะ ถ้าผู้เข้มงวดกวดขันในการรักษาแล้วก็เป็ความเคยชินเหมือนกัน ระวังรักษาเป็นิสัยไปเลย

ต้องมีกฏมีข้อบังคับในตัวของเราแต่ละคนๆ อย่างเงียบๆ นะอยู่ในตัวของเรา มีกฏข้อบังคับอยู่ในตัวของเราอย่างเงียบๆ ต้องบังคับอยู่อย่างนั้น ทีนี้มันก็เป็นนิสัย อยู่ที่ไหนก็มีข้อบังคับอย่างเงียบๆ ตามนิสัยไปเลย แล้วก็งามตา ถ้าไม่มีการระมัดระวังรักษาปล่อยเนื้อปล่อยตัวแล้วเป็นิสัยเหมือนกัน ไปที่ไหนก็ปล่อยเลอะๆ เทอะๆ ไปอย่างนั้น ดังที่หนองกะปาด อีตาชายวัว แกคงจะเคยปล่อยหนองกะปาดของแกออกเรื่อย จนเมียดูไม่ได้ มาสะกิด ยังห้าบาทๆ มันยังขึ้นอีก เขาไปซื้อวัว แกเลี้ยงวัวฝูงไว้สำหรับขาย เขาไปซื้อ มันไปสัมผัสกับอีตาหนองกะปาดก็ต้องเอามาพูด คือนิสัยการปล่อยตัว

ห้ามันก็อยู่กับตัว นิสัยเคยปล่อยห้ามันก็ปล่อย เขามาซื้อวัวเขาจะให้ตัวละ ๓ บาท เจ้าของจะเอา ๔ บาท แล้วก็ปล่อยห้า นั้งอยู่บนชาน ในบ้านในเรือนหนึ่งๆ ชานสำหรับรับแขกแห่งหนึ่ง เขาจะให้ ๓ บาท ทางนี้ก็จะเอา ๔ บาท นั้งก็นั่งชันเข่า เป็ทางออกหนองกะปาดได้ดีๆ นั้นแหละ ทีนี้เมียขึ้นมามองเห็นละซีก็ขยิบตาใส่ผิว มองเห็นผิวปล่อยห้า ว่าสี่บาทๆ อยู่อย่างนั้นไม่สนใจกับห้าของตัวเองเลย เมียขึ้นมา มองเห็นก็เลยขยิบตาใส่ ความหมายว่า ให้ปิดบังไอ้ห้ามันนั้นนะ ทีนี้แกไม่ได้คิดถึงเรื่องห้าละซี แกคิดจะเอาสี่บาทห้าบาทอยู่ั้น พอเมียขยิบตาใส่ ทีแรกแกจะเอาสี่บาท เขาจะให้สามบาท พอเมียขึ้นมาเห็นผิวปล่อยห้าก็ขยิบตาใส่ผิว ให้ปิดห้าบ้าง ทางนี้ดีกว่าเมียให้ขึ้นราคาก็ว่าห้าบาทๆ ขึ้นเลย

อ้าว ตั้งแต่สี่บาทกับสามบาทก็ยังลงกันไม่ได้ แล้วทำไมจึงปีนขึ้นไปห้าบาทหกบาท โหย้ ไม่เอาละ เขาก็หลั่งไหลลงไปออกจากบ้านไป เมียก็ออกมาจากในเรือน ที่เขาให้ตัวละสามบาทก็พอขายแล้ว ทำไมไม่ขายเขาเสียละ ก็เธอขยิบตาใส่ฉัน นึกว่าให้ขึ้นราคาฉันก็ขึ้นราคาซิ จะไม่ขยิบตายังไงก็ปล่อยห้าให้เขาดูมันอายจะตายไป โหย้ เสียตายลดราคาเท่าไรเขาก็เปิดเลยไม่สนใจ นี้นิสัยมันเคยปล่อยห้า ไปที่ไหนหนองกะปาดมัน

จะออกกะไอนี้ ต่อหน้าชุมชนชุมชนมันก็ไม่ละอาย ยังสี่บาทๆ เห็นไหม นี่นิสัยการปล่อยตัว คนหนึ่งเขามาให้สติให้ระมัดระวังตัวเอง นึกว่าเขามาให้กำลังใจ ห้าบาทๆ ขึ้นเลย

อันนี้พวกห้าบาทนะนี่ การปล่อยตัวปล่อยจิตใจไม่ระมัดระวังตัวเอง พวกนี้พวกห้าบาท รอบศาลาเรามีแต่ประเภทห้าบาททั้งนั้น ใครจะมาขยิบตาใส่ละ หลวงตาบัวก็ประเภทห้าบาทแบบเดียวกัน แล้วใครจะมาขยิบตาใส่กัน มันจะไม่เป็นท่านะ เขามาเตือนสติ ขยิบตาเตือนสติ นึกว่าเขามาให้กำลังใจ มันน่าคิดนะ เราผ่านไปนั่นนั่งรถไปนี่บ้านนั่นเรอบอกก็เลย คือเอาตัวจริงออกมาเลย คำชะอี บ้านหนองกะปาดอยู่ข้างนั้น คั่นด้วยทุ่งนาแคบๆ เดียวนี้น่าจะเป็นบ้านเดียวกันแล้วแหละ ไปถึงนั้นมันสัมผัสเราก็อุด นี่หนองกะปาด ผ่านไปผ่านมา

เป็นยังไงเวลาเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา มีแต่ห้าบาทๆ ทั้งนั้นหรือ คือสติไม่อยู่กับตัว ปล่อยจิตตลอดเวลาเท่ากับปล่อยท่า เมื่อมีผู้มาสะกิดให้ปิดท่าบ้าง นึกว่าเขามาให้กำลังใจก็ห้าบาทๆ ขึ้นเลย ฟังซินะพวกนี้พวกห้าบาท เคยได้ยินไหมโอวาทอย่างนี้ไปหาที่ไหนทั่วประเทศไทยไม่ได้ยิน มาได้ยินที่วัดป่าบ้านตาดแห่งเดียว ห้าบาทๆ นี่นะ พวกปล่อยใจ ปล่อยสติตั้งไม่ระมัดระวัง ไม่เข้มงวดกวดขัน เฉพาะอย่างยิ่งในจิตตัวเองมันเคลื่อนไหวอยู่ตลอด จิตนี้จะเป็นอย่างนี้ เป็นไฟมันหมุนออกอยู่ตลอดเวลา สติจับปั๊บเหมือนน้ำดับไฟ ตีเข้าไป...สงบๆ ถ้าไม่มีสติ ภาวนาก็หาความสงบไม่ได้นะ

สตินี้สำคัญมากทีเดียว เรากล้าพูดได้เลยเพราะเราผ่านมาเรียบร้อยแล้วด้วยการต่อสู้วิธีนี้ละ ความคิดความปรุงท่านเรียกว่าสังขาร คือความคิดปรุงออกมาจากใจ อะไรที่ผลักดันออกมาให้คิดให้ปรุง นั่นละท่านว่ารังใหญ่ของวัฏจักรคืออวิชชาอยู่ในหัวใจ นี้เรียกว่ากิเลสอยู่ในหัวใจ อันนี้ละตัวมันทำงานของมันผลักดันออกมาเพื่อวัฏจักรวัฏฏวน เป็นประจำ เราภาวนาอันนี้มันจะดันขึ้นมา ความคิดความปรุงดันออกมาจากอวิชชา อวิชชาดันออกให้สังขาร ธรรมดาสังขารนั้นเป็นได้สองอย่าง สังขารของโลกวัฏฏวนทั่วไป สังขารเป็นเครื่องมือของกิเลสเรียกว่าสังขารสมุทัย และสังขารของพระอรหันต์เป็นชั้นธรรมาสังขาร เป็นชั้นธรรมาสังขาร ไม่ใช่เป็นพิษเป็นภัย เพราะตัวผลักดันตายไปหมดแล้ว อวิชชาขาดสะบั้นไปหมดแล้ว มีแต่สังขารความคิดปรุงธรรมดาๆ ของชั้นธรรมาเรียกว่าเป็นชั้นธรรมาสังขาร

รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เป็นชั้นธรรมาสังขาร เหมือนกันหมดไม่มีกิเลสเข้ามาเสริม ท่านเรียกว่าชั้นธรรมาสังขาร ชั้นธรรมาสังขารของพระอรหันต์เป็นชั้นธรรมาสังขาร ชั้นธรรมาสังขารของพวกเรานี้เต็มไปด้วยพิษด้วยภัย ทีนี้เวลาจะภาวนา บังคับสังขารตัวสำคัญ ออกหน้าออกตามันอยู่ปากคอก ถ้าเป็นวัวก็อยู่ปากคอก พอเปิดประตูปั๊บมันออกแล้ว สังขารออกแล้วๆ ต้องเอาสติปิดปากคอกเอาไว้ไม่ให้มันคิด ทีนี้เราจะเห็นได้ชัดว่าเมื่อสติบังคับดีเท่าไร

สังขารมันตันออกมาเหมือนอกจะแตกนะ อำนาจของสติเหนือมัน ๆ บังคับแล้วออกไม่ได้นะ ออกไม่ได้เลย นั่นละกิเลสออกไม่ได้ ออกมาตามสังขารออกไม่ได้ เพราะสตีธรรมปิดกันไว้เลย

ปิดไม่หยุดไม่ถอย ครั้นต่อมาความปิด คือมีสติตลอด ๆ ความปรุ้งของสังขารที่ตันออกมาก็ค่อยเบาลง ๆ จากนั้นจิตก็สงบได้ด้วยอำนาจของสติ สังขารขึ้นมาผลักดันรบกวนไม่ได้ การภาวนาให้เห็นอย่างนั้นซิ ที่พูดเหล่านี้ไม่ได้มาอวดท่านทั้งหลาย ผ่านมาแล้วทั้งนั้นแทบเป็นแทบตายทุกอย่างพัดกันกับกิเลส จึงได้มาพูดอย่างเต็มปากเลย เป็นยังไงต่อยังไง ขึ้นไปบนภูเขาน้ำตาร่วงลงมาจากภูเขา เคยเล่าให้พี่น้องทั้งหลายฟังกี่ครั้งแล้ว ไปสู้กันกับกิเลสสู้มันไม่ได้ มันพาดนี้หงายเลย คือเราตั้งสติพัวล้อมผล้อย ๆ กระแสของกิเลสมันรุนแรง พอตั้งพัวล้อม เลยกลายเป็นว่าตั้งเพื่อล้อมไม่ได้ตั้งเพื่ออยู่เป็นมาแล้วจนน้ำตาร่วงบนภูเขา

แหม ไม่ลืมนะ อะไรถ้าลงถึงใจแล้วไม่ลืมจริง ๆ อันนี้ละเป็นต้นเหตุ ขึ้นไปตั้งใจว่าจะไปประกอบความพากเพียร สู้กิเลสไม่ได้ ความเพียรต้องหมายสติเป็นสำคัญ เป็นหลักฐานแห่งความเพียร ที่นี้ตั้งไม่อยู่ ๆ ตั้งพัวล้อม ๆ ตั้งเพื่อล้อมไม่ได้ตั้งเพื่ออยู่ ที่จะพัดกับกิเลสมันอยู่ไม่ได้ จนน้ำตาร่วง ได้อุทานภายในใจ นี้ก็ได้นำมาสอนพี่น้องทั้งหลาย เพื่อเป็นคติ เราเป็นเองพูดได้เต็มปาก อุทานภายในจิตนะด้วยความเคียดแค้นให้กิเลสมันตีที่เดียวสติล้ม ๆ มันเป็นอยู่ภายในใจไม่ได้ออกมาเป็นคำพูดคำจาอะไรแหละ ออกไป โถ มึงเอาภูขนาดนี้เที่ยวเหรอ เป็นอยู่ในจิตนะ

คือเคียดแค้นให้กิเลสที่มันตีที่เดียวสติล้ม ๆ ตั้งพัวล้อม ๆ นี่คือกระแสของกิเลสมันรุนแรง ตั้งสติไม่อยู่ ล้ม ๆ ตั้งล้ม ๆ แล้วมันก็เคียดแค้นละซิ โห มึงเอาภูขนาดนี้เที่ยวเหรอ เป็นในจิตนะ ที่นี้ความเคียดแค้นกับความมูมานะนี้มันมาพร้อมกัน เอาละว่างั้นเลย ยังไงมึงต้องฟังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอยแหละ เวลานั้นกูยอมรับว่าสู้มึงไม่ได้ โรงงานใหญ่ที่เป็นหินลับสติปัญญา ก็คือพ่อแม่ครูจารย์มัน ออกจากนั้นก็ไปหาท่าน เล่าเรื่องภาวนาเป็นอย่างนั้น ๆ ให้ท่านฟัง ท่านก็แก้ปั๊บเลย พลิกใหม่มาสู้อีก ล้มอีกกลับไปอีก

เคียดแค้นนั้นคือมูมานะจะเอาให้มันพัง หาอุบายวิธีก็ไม่ไปหาที่ไหน ไปหาพ่อแม่ครูจารย์มัน นี่ละสำคัญ ใครแก้ไม่ได้ พ่อแม่ครูจารย์มันใส่ผางเดี่ยวล้มเลยกระแสนใหญ่ ๆ ของกิเลส ความมูมานะ ความมีกำลังใจทุกอย่างขึ้นพร้อมกันเลย สู้อีก สู้ไปสู้มาก็สู้ไม่ถอย กิเลสนี้กระแสมันรุนแรงที่ทำให้สติให้ล้มผล้อย ๆ ตั้งได้ ๆ ที่นี้ ต่อไปก็เอากันเลย พัดกันเลย เอาให้มันชัต ๆ อย่างนี้ละ นี่เวลามันหนักหนกอย่างนั้นนะ หนักถึงน้ำตาร่วง สู้กิเลสไม่ได้ น้ำตาร่วงอยู่บนภูเขาเราลืมเมื่อไร นี่ละฝิ่งลึกมากทีเดียว ขึ้นอุทาน

ภายในใจ โถ มึงเอาภูขนาดนี้เที่ยวเหรอ เอาละยังมึงต้องฟังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอย ออกจากนั้นก็ไปหาโรงงานใหญ่คือพ่อแม่ครูจารย์มัน ไปเล่าเรื่องภาวนาไม่เป็นทำให้ท่านฟัง เป็นอย่างนั้นๆ ท่านก็แค้นเลยเที่ยว บอกวิธีการด้วย

บอกวิธีการอุปกรณ์ของกิเลสที่มันมีเครื่องหนูนั่น เราไม่ดูมันบ้างเหรอ ท่านว่านั่น ท่านแก้อันนั้นก่อนนะ การขบฉันให้อิ่มหน้าสำราญนี้ตั้งสติไม่อยู่ ความเพียรไม่ดีแล้วล้มเหลว นั่นท่านบอก ให้ผ่อนลง ผ่อนกำลังของกิเลส คือกำลังของร่างกายมีมากขึ้นมาแล้วมันก็เป็นกำลังอันใหญ่หลวงของกิเลส สติตั้งไม่ได้ เอา ให้ผ่อนอันนี้ลง ท่านสอนขนาดนั้นนะทุกกิตทุกกิต อุปกรณ์ที่จะช่วยทางความพากความเพียรมีการผ่อนอาหารลง หรือนอนน้อย อะไรจะถูกกับนิสัยให้เอาไปพิจารณาเองท่านว่านะ การผ่อนอาหารนี้ดี ท่านว่านั่นเลยบอกว่าดี เพราะเป็นกำลังหนุนทางร่างกาย เมื่อหนุนทางร่างกายแล้วก็หนุนกิเลสไปพร้อมกัน สติล้มผล็อยๆ ได้

ทีนี้ก็มาผ่อนผันสั้นยาวอย่างท่านว่า เอาอย่างว่าๆ แหละเรื่อยมา เพราะฉะนั้นเราถึงกราบท่านราบตลอดเวลา ท่านนั่งอยู่บนหัวอกของเราตลอดเวลาสดๆ ร้อนๆ พ่อแม่ครูจารย์มัน ไม่ว่าแเงโตมุ่มโตท่านทั้งนั้นเป็นผู้แก้เรา เราไม่ได้ประมาทครูบาอาจารย์ทั้งหลาย แต่ที่เราได้สติตั้งได้หลักได้เกณฑ์ ได้จากพ่อแม่ครูจารย์มัน ไปหาท่านที่ไรท่านใส่เปรี้ยวๆ กิเลสที่เคยเป็นข้าศึกอันใหญ่หลวงต่อเรานี้กระจายออกๆ อูบายวิธีการของท่านเบิกออกๆ ช่วย นี่ละเรื่องครูบาอาจารย์เป็นของเล็กน้อยเมื่อไร อูบายวิธีการที่ท่านสอน ท่านบอกจนกระทั่งถึงอุปกรณ์ของกิเลส คือการกินมากนอนมาก ถ้ากินมากนอนมากแล้วความขี้เกียจมาก กิเลสโหมตัวเข้ามา สติมีเท่าไรไม่มีเหลือ ท่านบอก นั่นเอา ให้ผ่อนอันนี้ลงไป ความเพียรให้หนักเข้าไป สติตั้งได้ท่านว่านั่น

เราเอาไปใช้ก็เป็นอย่างนั้น พอเป็นอย่างนั้นก็จับติดๆ เลย เพราะฉะนั้นเราถึงทนทุกข์ทรมานมากนะ การประกอบความเพียรอดอาหารนี้มากที่สุดสำหรับเรา จนกระทั่งไปบางบ้านเขาตีเกราะประชุม เห็นเราไม่ฉันจึงหัน ชาวบ้านเขารู้ว่าเราจะตาย แต่เราเองผู้พืดกับกิเลสไม่รู้จักเป็นจักตาย ไปที่ไหนเราก็กทำอย่างเดียวกันนี้แหละ แต่เมื่อเขาไม่ตีเกราะประชุมเราก็บอกไม่ดี ไปบ้านนั้นเขาตีเกราะประชุมจริงๆ ไปดูซิพระองค์นี้ ตั้งแต่มาอยู่กับเราก็ดื้อนแล้ว เห็นไหมก็วันด้อมๆ มาบิณฑบาตวันหนึ่งแล้วหายเจียบๆ อยู่อย่างนี้เป็นประจำ ตั้งแต่ตั้งบ้านมาเราก็มไม่เคยเห็นพระประเภทนี้ หายเจียบๆ แล้วไม่ใช่พระธรรมดาณะ เป็นมหาเสียด้วย จะไปตำหนิติเตียนท่านยังงัย ว่าท่านทำอย่างนี้ไม่มีเหตุมีผลไม่มีหลักมีเกณฑ์ ตำหนิไม่ได้นะ ท่านเป็นถึงขนาดมหาท่านทำไมทำอย่างนี้ นั่นเขาประชุมกัน

เขาก็หลังไหลออกไปดูเรา ข้อแรกเขาบอก ท่านไม่ตายแล้วหรือ นี่อันหนึ่ง ถ้าท่านไม่ตายท่านไม่โมโหโทโสอยู่หรือ สองข้อ เขาก็ไปถาม ไม่ถึงสิบนาทีแหละกัน ออกมา มาอะไรกัน จะมาแห่พระเวสสันดรเข้าเมืองหรือ นี่ไม่ใช่พระเวสนะ ไม่ใช่ใช้อย่างนั้น เขาก็มาเล่าให้ฟังมีสองข้อที่เขาสงสัย ก็ตอบเขา แล้วเป็นยังไงตายแล้วยังละ ก็ไม่เห็นท่านตายท่านดี ๆ อยู่ ก็ไม่ได้อดเพื่อฆ่าตัวเองนี่ อดเพื่อฆ่ากิเลสต่างหาก แล้วเป็นยังไงโมโหโทโสอยู่ใหม่ละ ก็ไม่เห็นท่านโมโหโทโส เห็นท่านยิ้มแย้มแจ่มใส นั่นละความโมโหโทโสเป็นกิเลส เราจะฆ่ากิเลส เราไม่ได้อดเพื่อส่งเสริมกิเลสนะ มีเท่านั้นหรือ มีเท่านั้น ไล่กลับเลย นี่ก็มี ความเพียรของเรามี พูดตามหลักความจริงที่มี

ไปที่อื่นก็ทำอย่างเดียวกัน แต่เมื่อเขาไม่ตีเกราะประชุมเราก็บอกไม่ตี การทำของเราทำอย่างนั้น นี่จะได้ผลทางการผ่อนอาหาร อดอาหาร สติตั้งได้ดี ๆ ถ้าอดตั้งได้ดี ผ่อนลดกันลงมา เลยมีทั้งผ่อนทั้งอด ส่วนมากมักจะทุ่มเลย อดอาหารจนต้องเสียพรรษา ๑๐ ท้องเริ่มเสียแล้ว พรรษา ๗ ขึ้นเวที หยุดเรียนหนังสือ พรรษา ๗ ได้เป็นเปรียญแล้วไปเดี๋ยวนั้นเลย พอพรรษา ๑๐ ท้องเริ่มเสียแล้ว เสียก็ไม่สนใจเพราะได้ผลทางการอดอาหาร เอากันหนักเข้าไปเรื่อยจนมันจะตายเพราะท้อง ถึงเวลาที่หยุด ลงเวทีพูดให้ชัด ตั้งแต่พรรษา ๗ ถึงพรรษา ๑๖ นี่พึดกับกิเลสไม่มีวันหยุดวันถอย ถึงพรรษา ๑๖ กิเลสพึดกันบนเวทีคือหัวใจ ขาดสะบั้นลงไป ก็บอกแล้ว วันเวลาบอกหมดเลย

เอาความจริงออกมาพูดอวดที่ไหน เขาหาอะไรเขาได้อะไรมา ได้ห้าได้สิบเขาก็พูดกันได้ธรรมดา ทำไมหาอรรถาหารธรรม หาของเลิศของเลอได้มาเท่าไร เป็นที่ภูมิใจของเจ้าของและพูดให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายฟัง เพื่อเป็นคติเครื่องเตือนใจและเป็นการกำลังใจ เป็นความเสียหายไปไหน นั่นฟังซิ ถ้าไม่ใช่กิเลสโหมเข้ามาตีไม่ให้อวดเรื่องความดี ให้พูดแต่เรื่องความชั่วช้าลามกเท่านั้นไม่เป็นอย่างอื่น นี่พูดได้ว่างั้นเลย ภาษาธรรมพูดอย่างตรงไปตรงมา กิเลสมันอ้อมอ้อม ๆ หาโจมตีแต่ธรรม ธรรมไม่ได้มีอย่างนั้น พูดอย่างตรงไปตรงมา

เอาจนกระทั่งกิเลสขาดสะบั้นลงไปไม่มีอะไรเหลือเลย ตั้งแต่วันนั้นมากิเลสตัวรบกวนต่าง ๆ หมดโดยสิ้นเชิงไม่มีอะไรเหลือเลย ก็ปีฟังซินะ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓ นั่นละพึดกันขาดสะบั้นลงบนเวที หลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ จ.สกลนคร ลืมเมื่อไร เป็นสิ่งที่ประทับใจฝังใจมากที่สุดตามธรรมดาแต่ก่อนพอเราไปวัดดอยธรรมเจดีย์ เป็นสถานที่เข้าออกขึ้นลงของเราอยู่เป็นประจำ ไปที่ไรขึ้นเลย ขึ้นไปสถานที่ที่เจ้าของบำเพ็ญพึดกับกิเลสขาดสะบั้นลงไปจากใจกระเทือนหมด ประหนึ่งว่ากระเทือน

โลกธาตุ ไปที่ไรขึ้นทุกทีๆ แต่ทุกวันนี้ขึ้นไม่ได้แล้ว ความระลึกฝังจิตอย่างลึกซึ่งอยู่บนหลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ เราไม่ได้ลืมนะ วัดนี้จึงเป็นวัดที่ฝังลึกในหัวใจเรา

ตั้งแต่นั้นมามีกิเลสตัวไหนที่จะแฝงเข้ามาแม่เม็ดหินเม็ดทราย ให้เราได้สะดุดใจว่า เอ๊ะ กิเลสนี้กูนึกว่ามึงพังตั้งแต่วันนั้นๆ แล้วมึงยังโผล่หน้าขึ้นมาอยู่หรือ ไม่เคยมีขาดสะบั้นตั้งแต่นั้นมา ที่นี้ความทุกข์ขาดสะบั้นไปตามๆ กัน ความทุกข์ทางใจที่กิเลสสร้างขึ้นมาดับพร้อมกันไปเลย จึงขึ้นใจได้ว่า กิเลสเท่านั้นเป็นผู้ก่อวุ่นสร้างความทุกข์ขึ้นมาภายในหัวใจ เมื่อกิเลสได้ขาดสะบั้นลงไปแล้วไม่มีอะไรเลย มีแต่เรื่องทุกข์ในธาตุในชั้นธ เป็นธรรมดาเหมือนท่านเหมือนเรา ไม่เห็นแปลกประหลาดอะไรเลย ไม่เข้าถึงใจ ใจเป็นบรมสุขตลอดเวลา

อ้าว เป็นเมื่อไรก็เป็น ตายเมื่อไรก็ไม่มีปัญหาอะไร เพราะปัญหาเหล่านี้เป็นสมมุติทั้งมวล ธรรมชาติที่พ้นจากสมมุติแล้วนั่นคือวิมุตติ เหนือหมดแล้ว ไปกังวลอะไรกับเรื่องความเป็นความตาย ไม่เห็นมีอะไร มีน้ำหนักเท่ากัน เป็นก็ดี ตายก็ดี มีน้ำหนักเท่ากัน ถ้าพูดถึงเรื่องธาตุชั้นธอันนี้ ดีไม่ดีทั้งมันเสีย แยกหามมันลำบาก พาอยู่พากิน พาหลับพานอนพาขับพาถ่าย เป็นภาระกับธาตุกับชั้นธทั้งนั้น ไม่ได้เป็นภาระกับใจที่มีกิเลสย้ายี่ดีแผลก กิเลสขาดสะบั้นไปแล้วไม่มีอะไรเข้ามาทวนใจ ก็มีแต่ใจที่บริสุทธิ์ล้วนๆ สบายๆ

ความเป็นกับความตายของธาตุชั้นธไม่มีเห็นมีปัญหาอะไรเลย อยากรู้อยู่ก็อยู่ ไปก็ไปเท่านั้นเอง ความเป็นอยู่กับความตายไปจึงมีน้ำหนักเท่ากัน แต่เมื่อเราแยกไปทางประโยชน์แก่โลกสงสารแล้ว เราก็อกให้ความเป็นอยู่มีน้ำหนักมากกว่า มีชีวิตอยู่มากน้อยเพียงไรทำประโยชน์ให้โลกได้รับเท่าที่ควรไปมากน้อยเพียงนั้น ถ้าตายไปเสียก็ไม่ได้ น้ำหนักแห่งความเป็นอยู่จึงหนักมากกว่ากันกับความตาย นี่ละเรื่องราวเป็นอย่างนั้น ธรรมเหล่านี้ใครมาพูด บ้างๆ อยู่นี้มีใครมาพูด ก็มีหลวงตาบัวองค์เดียวพูดได้ อย่าง ถ้าว่าอาจหาญก็เลยไปหมดแล้ว คำว่ากล้าก็ดี คำว่ากลัวก็ดี เป็นสมมุติทั้งมวล นี่เหนือหมดแล้ว พูดได้ทุกแบบทุกฉบับตามหลักของอรรถของธรรม ไม่ได้เป็นแบบโลกสงสาร เพราะฉะนั้นใครจะมาว่าโอ้วอวด ว่าเท่าไรก็เป็นปากอมขี้เท่าฟ้อๆ นี่ปากอมธรรม พูดออกมาจากหลักความจริงแห่งธรรมทั้งหลายผิดไปไหน ให้พากันพิจารณาปฏิบัติ

จิตใจนี้เป็นของสำคัญมาก ขอให้ฝึกให้ดีเถอะนะ ถ้าฝึกดีเท่าไรจะเป็นสรณะคือที่พึ่งของใจๆ หนาแน่นขึ้นไปโดยลำดับ สิ่งภายนอกเป็นเพียงอาศัยเท่านั้นเอง ใครจะมีเงินทองข้าวของก็เป็นเครื่องอาศัยเหมือนกันหมดในโลกอันนี้ แล้วอันนี้เสี่ยงต่อความเดือดร้อนวุ่นวาย ความได้ความเสีย เสี่ยงกับสุขกับทุกข์ไปตลอด ไม่ว่าเศรษฐกิจ

เศรษฐกิจเกี่ยวกับความสุขความทุกข์ความได้ความเสียไปตลอดเหมือนกันหมด ไม่ได้
 แน่ใจเหมือนหัวใจกับธรรมเข้าสัมพันธ์กันและอยู่ด้วยกันเป็นอันเดียวกัน อันนี้ไม่หวั่น
 ไม่มีอะไรหวั่น อะไรจะเป็นจะตายก็ตายไปซิ ธรรมชาตินี้ส่งร่างกายในจิตใจ ไม่มีคำว่าแยก
 ว่าแตกต่างกันเหมือนสมบัติภายนอกนี้เลย

นี่ละสมบัติภายใน ธรรมสมบัติ ขอให้เข้าถึงใจเถอะนะ เข้าถึงใจใดก็ตามจะจำ
 ขึ้นมาเลย มีความอาจหาญชาญชัยตามหลักความจริงที่รู้ที่เห็นภายในใจของตน โดยไม่
 มีความสะทกสะท้านกับสิ่งใดเลย ให้พากันตั้งใจประพฤติปฏิบัตินะ ให้เป็นคดีตัวอย่าง
 แก่ชาวพุทธเรา เบื้องต้นให้ได้เป็นสารคุณแก่เราก่อน จากนั้นกระจายออกไปเป็น
 ประโยชน์แก่โลก เอาละพูดเพียงเท่านี้ เหนื่อยแล้ว ปวดขา

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz